

Arrest

nr. 170 460 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X (alias: X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias: X), die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 15 juni 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

(…) nationaliteit: Nepal (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 18/09/2013 en 03/03/2014, 29/03/2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 20/06/2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 29/08/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te

verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/09/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 18/12/2013. Betrokkene kreeg toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 09/01/2014. Hij heeft hier geen gevolg aan gegeven.

Betrokkene heeft op 22/01/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/03/2014. Deze beslissing is op 08/04/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 06/01/2014 een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Brugge samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (S(...) S(...),(...)). Op 05/05/2014 weigerde de burgerlijke stand van Brugge het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Betrokkene heeft ook op 03/03/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ontvangen, geldig 30 dagen. Deze beslissing is op 03/03/2014 aan betrokkene betekend. Alsook de 2de aanvraag wettelijke samenwoning te Brugge werd na een negatief advies van het parket van Brugge van 09/05/2016 geweigerd door de stad Brugge op 10/05/2016. Betrokkene kreeg naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijke schijnsamenwoning ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (geldig 30 dagen).

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. S(...) S(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nepal. Zowel betrokkene als Mevr. S(...) S(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokken alsnog mogen wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor zijn bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene werd door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding (...)"

1.2 Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten aanzien van de bijlage 13septies een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het vereiste belang, omdat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij voert niet aan dat met betrekking tot dit onderdeel van de eerste bestreden beslissing sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid. De Raad merkt hierbij op dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, tweede lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord “kan”, dat de gemachtigde in dit verband een discretionaire bevoegdheid heeft.

2.3.2.3 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad erop dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De verzoekende partij wijst ter terechtzitting uitdrukkelijk naar de door haar aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt verder op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen.

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast “kan” de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk beschikt over het rechtens vereiste belang. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.4.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft het inreisverbod, daar deze beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.4.2 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod – gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – de eerste bestreden beslissing – maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij aangaande de betrokken exceptie van de verwerende partij slechts dat de Raad erover zal oordelen. Met dit betoog kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering is derhalve slechts ontvankelijk daar waar zij betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, met uitzondering van het onderdeel van deze beslissing dat de vasthouding betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in dit verband onder meer het volgende:

“De verzoekende partij en zijn partner, mevrouw S(...) S(...), wensen hier in België een normaal gezinsleven te leiden. De verzoekende partij wenst hier verder in België zijn toekomst uit te bouwen met zijn gezin.

Gelet op het feit dat de mevrouw S(...) S(...) over de Belgische nationaliteit beschikt, kan geenszins verwacht worden dat zij meegaat naar Nepal teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en mevrouw S(...) S(...) is het absoluut onmogelijk om het recht op gezinsleven in Nepal uit te oefenen. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering staat vol met loutere vermoedens. Nergens wordt specifiek gemotiveerd met het oog op het geval van de verzoekende partij. Zo wordt er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de minderjarige kinderen. Kunnen deze eveneens mee naar Nepal, terwijl zij over de Belgische nationaliteit beschikken? Welke invloed zou dit kunnen hebben op Nepal? Bovendien kan de scholing van de minderjarige kinderen, in hun belang, onmogelijk genegeerd worden. Zomaar stellen dat de minderjarige kinderen daar verder kunnen schoollopen is een brug te ver. Er kan immers ook niet vergeten worden

dat Nepal herstellende is van een zware aardbeving waarbij alle instanties zwaar werden geraakt, zoals ook het onderwijssysteem.

Er anders over oordelen zou tot gevolg hebben dat mevrouw S(...) S(...) van haar kinderen zal worden gescheiden, hetgeen opnieuw een inbreuk is op artikel 8 E.V.R.M.

(...)

Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.”

3.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, althans in het onderdeel dat de terugleiding naar de grens betreft (in het onderdeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in het geheel geen melding gemaakt van voormeld artikel 8), uitdrukkelijk verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Hij wijst in dit verband enerzijds op het feit dat de weigering van registratie van samenwoning (van de verzoekende partij met haar Belgische partner, mevrouw S.) een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van voormeld artikel 8 inhoudt. Anderzijds overweegt de gemachtigde dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoonbaar is dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, waarna hij aangeeft dat het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat zij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nepal. Ten slotte wijst de gemachtigde erop dat beide betrokkenen wisten dat het gezinsleven vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is, en dat de verzoekende partij, in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat beide betrokkenen alsnog mogen wettelijk samenwonen, bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen. Er dient dan ook *prima facie* te worden vastgesteld dat de gemachtigde zelf, al meent hij dat een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, het toch noodzakelijk heeft geacht verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen aan welk van de aspecten van de motivering aangaande voormeld artikel 8 laatstgenoemde het meeste gewicht toekent en of bepaalde aspecten van dit onderdeel van de motivering op zichzelf dan wel slechts in combinatie met (de) andere aspecten ervan kunnen bestaan, waarbij de Raad wel opmerkt dat de gemachtigde zijn overweging aangaande de mogelijkheid tot het vrijwillig volgen inleidt met het woord “*(h)oe dan ook*”. Zodoende beoordeelt de Raad het betrokken onderdeel van het eerste middel in het licht van het geheel van de door de gemachtigde opgenomen motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari

1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

De verzoekende partij richt zich in haar verzoekschrift uitdrukkelijk tegen het onderdeel van de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM dat betrekking heeft op de mogelijkheid voor mevrouw S. om de verzoekende partij vrijwillig naar Nepal te volgen. Zij geeft aan dat nergens specifiek wordt gemotiveerd met het oog op haar geval, dat er onder meer geen rekening wordt gehouden met de Belgische minderjarige kinderen (van mevrouw S.). De verzoekende partij stelt zich de vraag of deze kinderen eveneens meekunnen naar Nepal, terwijl ze over de Belgische nationaliteit beschikken en welke invloed dit zal hebben "op Nepal" en wijst erop dat de scholing van de kinderen niet kan genegeerd worden. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat er anders over oordelen tot gevolg zou hebben dat mevrouw S. van haar kinderen zal gescheiden worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift de Belgische identiteitskaarten van (naar eigen zeggen) de drie kinderen van mevrouw S. voegt. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen op zich niet dat mevrouw S. drie kinderen heeft en dat het de personen betreft waarvan de identiteitskaarten werden neergelegd. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde gegevens blijkt dat twee kinderen (een zoon A. en een dochter N.) meerderjarig zijn, met name 19 en 20 jaar, en dat één kind (een dochter V.) minderjarig is, met name 15 jaar. Ook ter terechtzitting, waar de verzoekende partij wijst op het feit dat één van de kinderen nog minderjarig is, betwist de verwerende partij dit gegeven niet. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing op 15 juni 2016 op de hoogte was of minstens had moeten zijn van het feit dat mevrouw S. drie kinderen heeft. Dit blijkt onder meer uit een administratief verslag vreemdelingencontrole van 3 maart 2014. Ook in een woonstcontrole van 11 augustus 2014 wordt melding gemaakt van de (toen minderjarige) zoon A. In de documenten die betrekking hebben op de beide onderzoeken in het kader van de wettelijke samenwoning, met name het op 17 april 2014 respectievelijk 9 mei 2016 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakte advies van de procureur des Konings en het besluit van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge van 5 mei 2014 respectievelijk 10 mei 2016 tot weigering van de registratie van de verklaring tot wettelijke samenwoning, wordt eveneens meermaals melding gemaakt van de drie kinderen van mevrouw S., waarbij in de documenten met betrekking tot het meest recente onderzoek specifiek blijkt dat het één zoon en twee dochters betreft, hetgeen aldus beantwoordt aan hetgeen blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie. Ook wordt in de verschillende documenten telkens melding gemaakt van het schoollopen en/of studeren van de kinderen. De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden onwetend te zijn geweest over de kinderen van mevrouw S. en over het feit dat zij naar school gaan of studeren. Zoals de verzoekende partij echter terecht aanvoert, wordt er in de eerste bestreden beslissing echter in het geheel geen melding gemaakt van de kinderen van mevrouw S. De Raad merkt bijkomend op dat overigens ook elders uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde deze kinderen in zijn besluitvorming aangaande artikel 8 van het EVRM heeft betrokken. Met betrekking tot de al dan niet minderjarigheid van de kinderen dient te worden vastgesteld dat de leeftijd van de kinderen op zich niet blijkt uit het administratief dossier, met uitzondering van die van de thans meerderjarige zoon A. Er dient echter nogmaals te worden benadrukt dat niet blijkt dat de gemachtigde de betrokken kinderen, ongeacht hun leeftijd, überhaupt in zijn beoordeling van de mogelijkheid voor mevrouw S. om de verzoekende partij vrijwillig naar Nepal te volgen om aldaar een gezinsleven te ontwikkelen, betrokken heeft. Zodoende blijkt hoe dan ook niet dat de gemachtigde is nagegaan of er een gezinsleven bestaat tussen mevrouw S. en haar kinderen, terwijl artikel 8 van het EVRM blijkens de rechtspraak van het EHRM (cf. o.m. EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) nochtans niet uitsluit dat ook tussen ouders en meerderjarige kinderen een gezinsleven bestaat, en of en op welke wijze dit gegeven de volgens de gemachtigde bestaande mogelijkheid voor mevrouw S. om het gezinsleven met de verzoekende partij in Nepal verder te zetten, zou hebben beïnvloed. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de gemachtigde hoe dan ook kennis had of diende te hebben van het feit dat de kinderen schoollopen of studeren, hetgeen nog zeer recent werd aangegeven in voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 mei 2016.

Zodoende kan de verzoekende partij *prima facie* gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden bijlage 13septies nergens specifiek wordt gemotiveerd met het oog op haar geval, dat niet blijkt dat werd rekening gehouden met de (scholing van) de drie kinderen van mevrouw S. en dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de in het kader van artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd en alle individuele elementen in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt in dit verband nog dat hij zich niet uitspreekt over de vraag of de verzoekende partij een hechte band en een gezinsleven met de betrokken kinderen heeft (zoals de verzoekende partij elders in het verzoekschrift aanvoert), maar slechts heeft vastgesteld dat *prima facie* niet blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van artikel 8 van het EVRM – waarbij hij meent dat het

loutere feit dat mevrouw S. niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nepal – rekening heeft gehouden met het feit dat mevrouw S. in België schoolgaande/studerende kinderen heeft.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een uitgebreid betoog waarom een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan aanvaard worden. Zij gaat daarbij echter in het geheel niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij waar deze gesteld heeft dat uit de motivering van de bestreden bijlage 13 *septies* niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de kinderen van mevrouw S. in het licht van de door hem aangenomen mogelijkheid voor mevrouw S. om de verzoekende partij vrijwillig naar Nepal te volgen, maar beperkt zich tot de loutere stelling dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden (zonder aldus in te gaan op het concreet door de verzoekende partij ontwikkelde betoog) en tot een verweer betreffende de banden die de verzoekende partij met deze kinderen beweert te hebben. Het betoog van de verwerende partij kan aan de bovenstaande vaststellingen van de Raad dan ook geen afbreuk doen.

Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel en op de andere middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is

uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst immers meermaals uitdrukkelijk naar deze bepaling.

Met betrekking tot het betoog van de verwerende partij aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, waarin zij stelt dat de verzoekende partij nergens verduidelijkt waarom het voor haar partner niet mogelijk zou zijn om (tijdelijk) naar Nepal te reizen, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE